

75. Szent közömbösség. Mennybe emelt lélekkel élni!

Bevezetésül a 95. számú éneket imádkozzuk:

*Krisztus a mennybe fölmenne, alleluja, alleluja.
Egeknek élő Istene. Alle-, alleluja!*

Ma a mennybe fölment Jézusra irányítsuk szemlélődő tekintetünket!

A szenvedélyek lefelé húznak, a szent vágyak fölfelé. Amikor a **szenvedélyek megfegyelmzésére törekszünk**, akkor egyben **az ég felé történő kitarulkozást próbáljuk gyakorolni**. A szenvedélyek – mint a szellemi akaratunkban székelő, de a testi, vagyis érzéki természetünkben megvalósuló vágyó tehetségünk mozgásba, indulatba jövése (mert a fantáziánk vagy érzékszerveink valami kellemest vagy kellemetlen közvetítenek felénk) – ösztökélnek a kellemes felé való moccanásra, vagy ellenállásra, a kellemetlen elhárítására.

Amikor a **mennybe fölment Urunkat próbáljuk legalább vágyainkkal és égre emelt tekintetünkkel követni**, akkor a vágyó tehetségünk a legkellemesebb, azaz a mennyország felé irányul. Ahhoz, hogy a mennyország felé tudjunk irányulni, szükséges a szenvedélyek megfegyelmzése, hogy ne azok ráncigáljanak el, töltsenek be. **Ha valaki tele van mindenféle földies indulattal, annak a lelke nem tud fölfelé, Isten felé irányulni!**

I. A lelki élet mesterei a szenvedélymentességet, a szent közömbösséget ajánlják

1. A közömbösség az érzelmi vagy akaratú irányulás hiánya valamivel szemben. Például mélyen érintene egy esemény, és felkavarna s indulatba hozna, de nem engedjük, hogy a vele kapcsolatos reakciónk eluralkodjék rajtunk. **Nem engedjük, hogy** a hozzá való vágyódás, vagy a tőle való elfordulás **felkavarja lelkünk békéjét**. Amennyiben ez a közömbösség magasabb szempontokból ered: tehát egy bizonyos egykedvűség a teremtett javakkal szemben, akkor ez erény, és gyakran eljuthat a hősiesség fokáig is. Ez az *indifferencia* vagy a szent közömbösség. Most nem arról van szó, amikor valaki nemes és köteles dolgokkal szemben lenéző, nem törődő, nem érdeklődő és szellemileg tunya, mert ez bizony erkölcsi fogyatékoság, sőt bűn is lehet! Ilyen vétkes szellemi közömbösség például a hitközöny: ha valaki nem törődik Istennel, illetve a saját vagy felebarátai lelkével.

2. Mi ellenben éppen Istennel és a saját lelkünkkel, vagyis **Isten világával való törődés érdekében akarjuk megtanulni és gyakorolni a szenvedélymentességet**, a szent közömbösséget. Ha valami olyan ér, ami nem tetszik nekem, tudjuk kimondani: „Nem baj, Uram!” Ezzel tulajdonképpen elvállaljuk, hogy ne a mi akaratunk legyen a legfontosabb ebben vagy abban a kérdésben. A szent közömbösség az egyéni boldogságunk szempontjából is fontos. Az ugyanis a **boldogság titka: ha elfogadjuk, hogy a dolgok nem úgy mennek, ahogyan mi akarjuk, hanem ahogyan Isten akarja**; ha nemcsak ajkunkkal mondjuk ki, hanem belül is „igen”-t mondunk Mennyei Atyánknak, ahogyan Jézus tanította: *Legyen meg az akaratod!* (Mt 6, 10).

3. Most próbáljunk valami olyan eseményre visszagondolni, amely méreggel töltött el bennünket, mert kellemetlen volt számunkra, és dühöngtünk, hogy miért kellett ennek így lennie. Ellenőrizzük le magunkat, hogy ilyen dühítő szituációban vajon tudtunk-e boldogok lenni? Mert az Úristen végül is boldognak akar bennünket. De nem kell túl sokáig időznünk a kellemetlen emléknél! **Legalább utólag mondjuk ki az „igen”-t Isten akaratára!** Utólag korigáljuk, helyesbítsük az akkori dühösködő, tehetetlen magatartásunkat azáltal, hogy kimondjuk: *Mi Atyánk, legyen meg a Te akaratod!* (Mt 6, 10), s akkor már megszűnik a dühöngésünk és megszületik bennünk Isten békéje.

4. Amikor a szenvedélyek felkorbácsolnak, érdemes elővenni a Zsoltáros könyvet és szinte beprogramozni lelkünkbe Isten üzenetét: *Légy csendben, és várj az Úrra. Ne irigykedj arra, akinek jól megy a sora* (Zsolt 36, 7). Ha függetleníteni tudjuk magunkat e világ javaitól – vagyis megvan bennünk a szent közömbösség –, akkor nem fog az irigység irritálni, mivel **nem az anyagi javak**

töltenek be, hanem Isten. A kinyilatkoztatást adó Isten így folytatja: *Sose bosszankodj, és ne mérgelődj, ne is irigykedj, mert az rosszra visz* (vö. Zsolt 36, 8). Saját tapasztalatunkból tudjuk, hogy talán a bosszankodás és a mérgelődés az a szenvedély, amely legtöbbször felkavar, nem enged lecsendesedni. Isten ígéretet is tesz ugyanebben a zsoltárban: *A szelídek öröklik a földet, és élvezik a béke áldását* (Zsolt 36, 11), vagyis a béke gyümölcsét, a lélek nyugalma. Ha nem engedjük, hogy a dolgok magukkal ragadjanak, betöltsenek, ráncigáljanak, bosszúságra csiholjanak, ha *szelíden* próbáljuk önmagunkat is birtokolni; akkor mi is boldogan örököljük azt *az új eget és új földet* (Jel 21, 1-2), amelyet nekünk Jézus ígért (vö. Mt 5, 5).

5. Egy másik zsoltárban is az indulataink fölötti uralomra kapunk tanítást: *Miért kell bánatban élnem, ellenségtől gyötörten?... Miért csüggedsz lelkem, miért vagy nyugtalan?* (Zsolt 42, 2. 5). A bánat, a szomorúság szenvedélye is hányszor akar uralmába venni bennünket! Nem ragyog a szemünk, nem mosolyog az arcunk, mert saját magunkat sajnáljuk. A 100. zsoltár is hasonló gondolatokat tanít: *Tiszta szívvel akarok élni házamnak belsejében. Nem jár eszem hitvány dolgokon. A gonosz szív távol legyen tőlem, a rosszakaratról tudni sem akarok.* (Zsolt 100, 3-5). Tehát ahhoz, hogy meglegyen bennünk a szenvedélymentesség, a lélek nyugalma szükséges, értelmünk és akaratunk Istenre irányulása; vagyis így kell Istenhez fordulnunk: **„Nem gondolkom mást, mint Te, nem akarok mást, mint Te!”**

6. Most ezt a nem másra gondolást, ezt a nem mást akarást próbáljuk kicsiholni lelkünkől azáltal, hogy **csak Istenre gondolunk, és csak Őt akarjuk!** Ha valami más gondolat el akarná ráncigálni értelmünket Istentől, akkor **szítsuk fel még jobban a vágyunkat: „Uram, csak Utánad akarok vágyódni!”** Ez aztán az Istenre figyelésünk megerősödését eredményezi. Ha szükséges, mondjuk ki újra: „Rád gondolok, Uram! *Hozzád vágyódik a szívem, Uram!*” (vö. Zsolt 62, 2).

Tehát **szent vágyakozás szükséges ahhoz, hogy ne gondoljunk mást, mint Istent, ne akarjunk mást, mint Istent.** Lángoló vágyak, Istenre irányultság kell! Ezekkel a vágyakkal kimegyünk önmagunkból, hogy egyre jobban behatolhassunk, belemerüljünk Isten szívébe! Talán már próbáltuk megjárni ezt az utat, egészen közel jutni Isten szívéhez. Próbáljuk meg újra! Hiszen ha sokszor megyünk is egy úton, azt mégsem unjuk meg, mert jó a célba érkezés öröme. Ahogyan a napkorong tüzes lobogása ki tud emelkedni annak izzó tömegéből, vagy ahogyan a napszél a Nap sugárzó részecskéit messzire elhordja, illetve ahogyan a Nap fénye még messzebbre elhat; úgy próbáljunk mi is kimenni önmagunkból, hogy Istenhez juthassunk.

II. Mennyei magasságokban szeretnék örökre betelni Veled, Uram!

Csak a mi esetünkben: a mi lelkünk hideg, az Úr pedig tüzes lobogás. **A Rá gondolásunkkal és az Utána való vágyakozásunkkal az Ő szeretetének izzó tengerébe akarunk belemerülni! Az Ő szeretete** nem az izzó láva halálos, pusztító ölelése, hanem **az élet legcsodálatosabb teljessége, számunkra is a kiteljesedés, teremtményi létünk igazi lételeme.** A paradicsomkert életet fakasztó isteni közelségénél is gyönyörűségesebb mennyei paradicsom ez: **közösség Istennel!**

1. Ebben az isteni miliőben megélhetjük: „Magadhoz ragadtad a szívemet, Uram! Én pedig mind jobban hagyom, hogy magadhoz vonjad, magadhoz öleljed! Ott, Nálad önfelelt boldogsággal vagyunk együtt, egymásnak való örvendezéssel, ujjongással, egymásba ölelkező szeretettel.”

Lám, mi lett a mi közömbösségünkől, amellyel a teremtmények iránt viseltettünk: **micsoda lángolás Isten iránt!** Micsoda mennyei gyönyörűség! Azt mondja a Szentírás: *Fölment a magasba, magával vitte a foglyokat* (Ef 4, 8). Az apostol itt a zsoltárost idézi (Zsolt 67, 18). Amikor a mennybe ment Jézusunkra emeljük tekintetünket, lehet-e más vágyunk, mint a menyasszony szava az Énekek énekéből: „*Vigyél magaddal!* (Én 1, 4). **Már nem érdekel semmi és senki, ami és aki nem segít Hozzád közelebb!** Csak ez az imám: *Vigyél magaddal, Uram!*”

2. Ahogyan egy édesapa vagy édesanya kézen fogva húzza maga után a gyermeket, hogy a jól ismert úton minél hamarabb előrejussanak, úgy fogjuk meg mi is Jézusunk kezét, és menjünk a nyomába! Ha a gyermek még gyenge, és nem tud nagy léptekkel haladni, akkor a jó szülő felkapja, magához öleli, szívére szorítja, és úgy mennek tovább, egyre fölfelé. Mi is kérhetjük: „Istenem, én a

Te gyenge gyermeked vagyok! Emelj fel magadhoz!”

Jó szándékunk, a mennyország felé törekvésünk kinyilvánítására mondjuk még a zsoltárossal: *Epedve sóvárog lelkem az Úr udvarába, lelkem és testem ujjongva eped az élő Isten után* (Zsolt 83, 1-2). **Ilyen tüzes vágyak mellett mennyire közömbössé válnak az e világi, földi dolgok!** Ha ezeknek fölébe tudunk emelkedni, már nem mérgezik többé a lelkünket. Valljuk meg: *Inkább szeretnék az Úr házában a küszöbén állni, mint lakni a gonoszok sátraiban* (Zsolt 83, 11).

3. Amíg az ószövetségi választott nép fiai lázadoztak az Úr ellen, amíg az egyiptomi húsosfazekak utáni vágyakozás töltötte be szívüket, addig csak *a pusztában, a sivatagban bolyongtak, és lakott város felé utat nem találtak. Az éhségtől és a szomjúságtól szinte elepedt a lelkük. Amikor gyötrelmükben az Úrhoz kiáltottak, Ő kiragadta őket szorult helyzetükből. Egyenes úton vezette őket, hogy lakott városba jussanak* (Zsolt 106, 4-7). Tehát a mi esetünkben is ez a megoldás: **kiáltunk az Úrhoz, Ő pedig kiragad minket a szorongattatásból, egyenes úton vezet, majd végül felemel magához, hogy hazajussunk Hozzá.**

Akkor most a választottakkal együtt **mi is hálát adunk az Úrnak a jóságáért, az emberek fiaival tett nagy csodáiért** (Zsolt 106, 8). Ez az isteni gesztus, ez a hozzánk lehajló atyai szeretet hálálkodásra indítja a szívünket. **Éljük át, hogy a hálánk innen a földről, a szívünkből indul el, és folyamatosan árad az ég Ura felé!** Az Ő szívéhez közelítve **behatol a szíve legmélyébe. Hálánk szüntelen áradása összeköt Istennel!** Lelkünk jobbik felével már Isten szívében honolhatunk. Nemcsak a fejünkkel, a gondolatainkkal járhatunk az égben, hanem szívünk szeretetével, a szívünkből fakadó hálánkkal is. Énünk jobbik felével, a célba érkezett győztes versenyző örömeivel, a jó harcot megvívó harcos diadalittas boldogságával ott lehetünk a mennyei dicsőség Uránál, akinek kezéből átvehetjük az égi jutalmat, a mennyei kitüntetését. A mi isteni Fővezérünk nem valami érmet tűz a szívünk fölé, hanem saját szívét adja a mi szívünkbe. A mi szívünk pedig az Ő szívében lehet. Micsoda isteni kitüntetés ez! Szívünk már a mennyországban van, Istenben van!

4. Ez a „**mennybe emelt szívvel élni**” kifejezés nemcsak a mi erőfeszítésünket jelenti – hogy tudniillik magunk fölé emelkedve Őbenne akarunk élni –, hanem sokkal inkább azt, hogy Isten emelte fel a lelkünket önmagához. Ez a mi mennyei boldogságunk! Próbáljuk meg a gerincünket magasabbra egyenesíteni, és ezzel jelezni a készségünket:

„Uram, engedek a Te vonzásodnak. Mintegy kimegyek önmagamból, megszűnök önmagamban létezni. A minden magaslati levegőnél tisztább levegőjű **mennyei magasságokban szeretnék betelni Teveled, Uram!** Még jobban! Határtalanul! Vég nélkül! Szüntelen!”

Akkor a szüntelen ima gyönyörűségével fogadhatjuk be Isten üzenetét, amelyet nekünk, az Ő gyermekeinek mond: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!* Elsuttoghatjuk rá a válaszukat is: *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!*